

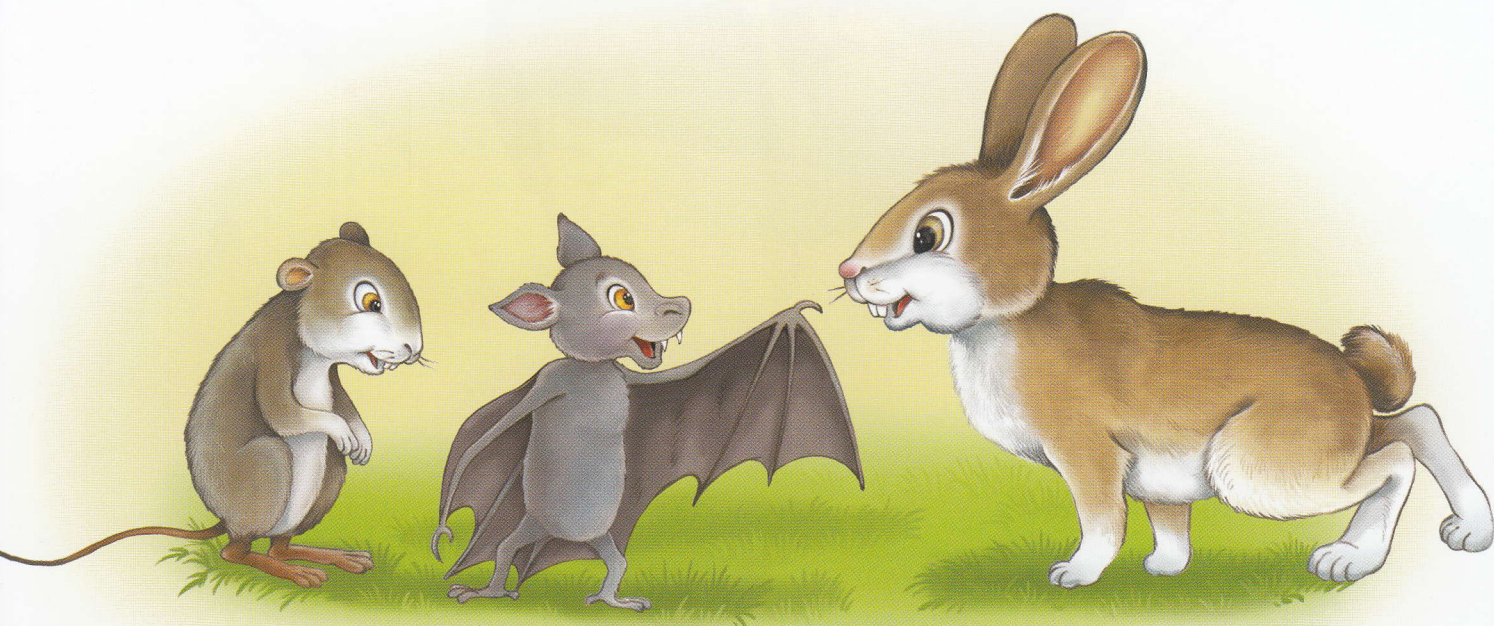

Păsările, animalele și liliecii

Cu mii de ani în urmă, păsările și animalele și-au declarat război. Nu a fost posibilă nicio înțelegere între cele două tabere, fiecare se credea mai cu moț.

Liliacul însă nu voia să se alăture niciunei părți, până când nu se decidea învingătorul. Așa că atunci când păsările l-au întrebat de partea cui e, el a răspuns: „Am aripi, sunt alături de voi!“ Iar când animalele au vrut să-l răpună, acesta a strigat: „Am blană și dinți, sunt de partea voastră!“ Și continua să se eschiveze, îndrugând verzi și uscate oricui avea timp să-l asculte.

În cele din urmă bătălia s-a sfârșit, fără a fi declarat un învingător. Mulți șoricei și-au găsit sfârșitul în luptă, mulți dinți

s-au pierdut și multe pene au zburat. Căpeteniile ambelor tabere, leul și un vultur pleșuv, au condus conferința de pace. S-a stabilit ca de atunci înainte, păsările și animalele să trăiască, pe cât posibil, în armonie. Neînțelegerile urmau să se rezolve pe cont propriu, fără să se iște încă o răscoală.

La lăsarea serii a apărut și liliacul, ca să audă concluziile conferinței și să vadă cărei tabere să se afilieze. Însă toți au fost de acord că liliacul a dat dovadă de lașitate prin faptul că nu a participat la luptă, ba mai mult, a și învrăjbit cele două specii cu invențiile lui. Drept urmare, nu a fost primit în nicio tabără și era cât pe ce să fie linșat.

De atunci liliecii se ascund ziua în peșteri sau locuri neumbrate și ies de acolo numai noaptea.

„Cei care înșală nu au prieteni!”

Pescarul și peștișorul

Un pescar care își câștiga traiul doar din peștele vândut, după o zi întreagă de pescuit, prinse un singur pește mic. Și în timp ce pescarul se gândea ce să facă cu el, micul pește rosti printre spasme:

— Oh, bunule domn, sunt atât de mic și neînsemnat! Te rog cruță-mi viața și dă-mi drumul înapoi în mare. Acum nu ai câștiga mare lucru dacă m-ai vinde. Însă peste un timp, când voi fi mare și frumos, ai putea să mă prinzi din nou și să mă vinzi unui bogătaș, cu un profit foarte bun.

Pescarul îl ascultă, apoi îi răspunse senin:

— Tare nătăfleț ar trebui să fiu dacă aș renunța la munca mea de o zi pentru ideea unui profit incert, cândva, nu se știe când.

„Ce-i în mână nu-i minciună.“

